

CƏRİMƏ QONAQLIĞI

Yol kənarında dayanmış avtomobil müfəttişi qarşıdan gələn yük maşınına əl qaldırdı:

- Saxla!

- Mənim bu xumar gözlərim üstə! – deyə intizama riayət edən qaraşın, cavan sürücü çox şən bir halda cavab verdi. Maşın səkinin qırağına yan alıb dayandı. Qaşqabağı yer süpürən müfəttiş leytenant kəməmindən asılmış kaburu böyründən qabağa çəkub, ehmal addımlarla sürücünü nəzərdən keçirdi.

- Haradan gəlibsən belə?

- Restorandan.

Leytenant mənalı-mənalı başını tərpətib, istehza ilə qımışdı:

- Bəli. Onun daş-divarına bu canım qurban, naçalnik. Hər gün işdən sonra yolüstü ora baş çəkməsəm, ürəyim partlar, dəli-divanə olaram...

“Aha!..Bunu elə qarasına saxlamaqda səhv eləməmişəm!..” – deyə leytenant düşündü.

- Maşallah, yaxşıca keflisən, hə?

- Xeyr, mən kefli deyiləm.

- Bəs nəsən?

- Məstəm.

- Təxminən nə qədər vurmusan?

Sürücü şadlıqla qəhqəhə çəkdi:

- Naçalnik, həyatımda içki nədir bilmərəm.

- Bəs niyə belə havalı danışırsan?

- Mən restoranda aşpaz işləyən sevgilimin görüşünə getmişdim. Başı yaman qarışıq idi, bayıra çıxıb bilmədi, elə mətbəxin pəncərəsindən gözlərini süzüb baxdı... güldü. Məni bu hala o saldı, naçalnik. – Sürücü sözünü deyib, maşının qapısını açdı, uşaq çevikliyi ilə yerə atıldı, əlini qulağına söykəyib Qarabağ ləhcəsində ucadan bir zəngulə vurdu:

“Elə zənn etmə ki, məst edibdir badə məni,

Eşqdir məst eləyən barədən ziyadə məni”

- Naçalnik, sükan arxasında belə sərxoşluğa cərimə töhmət düşmür. Təbrik düşür.

Leytenant özünü sındırmaq istəmədi.

- Təbrik edirəm... Ancaq cərimə də verməlisən. Maşını belə bir təhər sürürdün.

- Nə təhər, qadan alım?

- Özün yaxşı bilirsən.

Bilsəm daha səndən soruşmaram ki, naçalnik.

- Bu danışıqlar hamısı artıqdır. Cərimə verməlisən, vəssalam.

- Xeyr, verməyəcəyəm!
- Elə verəcəksən, gülə- gülə
- Baxarıq. Məndən bir qəpik də almalı deyilsənə

Leytenant heyrətləndi:

- Niyə?
- Ona görə ki, məni tanımırsan.

Cərimə qəbzini dəftərçədən qoparıb əlində hazır tutmuş leytenant furajkasının günlüyü altından bu dəfə onu çox diqqətlə gözdən keçirdi.

- Axı sən kimsən?

Sürücü hazırcavablıqla dilləndi:

- Mən Məlik Məmmədovam.

Leytenant diksindi. Rəisi sanki bütün zəhmi ilə gəlib qarşısında dayandı. Qoburu yavaş-yavaş qarnının üstündən böyrünə, oradan da lap arxaya çəkdi. “Bu kişinin oğlunu taqsırı olmadan nahaq yoldan elədim. Özü də bizim Məlikməmmədovun qohumu... Eşitsə atamı yandıracaq.”

- Yoldaş naçalnik, mənim səsimplə çənə döyməyə artıq vaxtım yoxdur. Qəbzi ver, cəriməni al.

Sürücü oğlanın qəzəbli səsi leytenantı fikirdən ayırdı. O, özünü zorlayıb candərdi gülümsədi və mülayimcəsinə dedi:

- Qonaq olacaqsan.
 - Lazim deyil.
- Xahiş eləyirəm.
- Dedim ki, istəmirəm! Nə qədər verməliyəm?
 - Əşi, heç nə qədər.
 - Elə zarafat yoxdur, qanun hamıya aiddir.
 - Canınçun, üz vurma, almayacağam. Sənə nə qanun?
 - Mən verəcəyəm!
 - Mən də almayacağam.
 - Verəcəyəm.
 - Əşi, zarafat elədim.
 - Səninlə mənim nə zarafatım, nnaçalnik!
 - Adam özündən böyüyün sözünü yerə salmaz. Bu cəriməyə qonaqsan.

Eşitdin? Dinmə.

- Daha deyirsən də...

Sürücü maşına əyləşdi. Leytenant dəsmal çıxarıb tərini sildi. Matorun gurultusunu eşidəndə ürəyi dözmədi.

- Bura bax, sən bizim rəisimizin nəyi olursan?
- Sizin rəis kimdir?
- Yoldaş Məlikməmmədov.

- Mən elə adam tanımıram, heç tanımaq da istəmirəm. Özün ondan əskik oğlan deyiləm ki. Qarajda uşaqlar yaxşı bir şofer kimi “ Məlik Məmmədov” deyə başıma and içir, sən də mənə tanıydın...

Maşın tərpənəndə leytenany ayıldı:

- Bura bax, saxla!

- Qurtardıq da.

Dekabr, 1969- cu il

Latin əlifbasına çevirəni Zemfira İmanova

02. 06. 2020